

Яко немашъ доказателство на работъ-
тъ си всака дѣла е излишна.

СЕЛАЧАНИНЪ ПЪТНИКЪ.

Нѣкой селачанинъ, чѣлъ че пѣтеходцы-
тъ, и пары спечелватъ повече отъ дѣлги-тъ
и ъмъ придобыватъ, набѣмилъ си и той да
пѣтѣба. Опростилъ са женѣ-тъ и дѣца-та
си и тръгналъ. Взрѣклъ цѣлъ денъ и надъ
вечеръ дошелъ до еднѣ тѣврдѣ малкѣ рѣкич-
кѣ, на мѣсто да ѣ-жъ мине, той са възпрѣ-
лъ, чакалъ прѣзъ ноцѣ-тъ на утрешній денъ
да са утѣче; Но като видѣлъ че теченіе-то
непрестанва, вратилъ са въ кѣцѣ-тъ си. Же-
на-та мѣ го пытала, зашто толкѣ скоро на
задъ? а той и приказалъ прѣкѣтъ на рѣкѣ-
тъ. Че какъ това, рекла она, еднѣкой и еднѣ-
кой, като казала по име нѣколко челоуѣцы о-
тъ селото, какъ ѣ-жъ минѣватъ всѣкой денъ?
Не знаѣ-жъ, отговорилъ селачанинъ-тъ, какъ